

[Gert Petersen.]

gået på, eller en 3/4 eller 2/3 af deres hidtidige indtægt, og man ved udmærket vel, hvor stram økonomien er i de fleste hjem i dette land, også selv om man har gået med, hvad vi kan kalde en god arbejderindtægt.

Det er ikke så længe siden, et dagblad — jeg tror, det var Ekstra Bladet — bragte en meddelelse om to slagteriarbejdere i Vejle, en mand og en kone, som var blevet arbejdslose, og som igennem en årrække havde slidt i det og havde ligget med en ganske god indtægt, og som nu, fordi de havde ligget med den pæne indtægt, fordi de regnede med, at det kunne fortsætte, havde anskaffet sig et hus og sad i et hus med udgifter, som fulgte med osv., og som nu blev nødt til at opgive det hus, de havde siddet i, fordi dette samfund ikke kan sørge for arbejde til dem. Det er det, det drejer sig om, ikke hr. Bays adjunkter, ikke arbejdsministerens højtlønnede akademikere, de er totalt uinteressante i denne forbindelse, og jeg vil holde på, at det ved arbejdsministeren, det ved hr. Bay, det ved alle i denne sal.

Når man taler mod en fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste og bruger disse adjunkter og disse højtlønnede akademikere, så er det som et skjold for at undgå at komme ind i realiteterne i sagen, de realiteter, der vedrører slagteriarbejderne, der vedrører arbejderne oppe i Pandrup, der vedrører de levende mennesker fra arbejdspladserne, som bliver sat på gaden. Jeg vil tillade mig — jeg ved ikke, om udtrykket er uparlamentarisk, men jeg tror det egentlig ikke, det er et rent beskrivende udtryk at bruge udtrykket hykleri, for det er det, der er tale om. Man bruger en undskyldning for at undgå at tale om realiteterne.

Vi er på mange punkter skeptiske over for enkeltheder i det socialdemokratiske dagsordensforslag, som vores ordfører var inde på. Der er detaljer, vi ville have udformet på en ganske anden måde. Der er betingelser, vi ville have sat på, hvis det havde været os, der havde skrevet det dagsordensforslag. Men vi ved imidlertid én ting, og det er, at hvis man følger linjerne i dette forslag, så bliver der mere beskæftigelse, end der er i dag, og det må være det, det drejer sig om. Derfor kan vi, uanset at der er mange ting, vi ikke er helt enige i i detaljer, stemme for

dette dagsordensforslag, fordi vi anser det for så vigtigt, at der sættes beskæftigelse i gang.

Men omvendt må jeg indrømme, at jeg ikke helt forstår socialdemokratiet. Da man må forudse, at dagsordensforslaget bliver forkastet efter de udtalelser, der er faldet fra ordførerne, så forstår jeg ikke helt socialdemokratiet, hvis man stemmer mod forslaget om fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste. For sagen er jo nemlig den, som jeg har været inde på det her, at masser af mennesker — og masser af mennesker, det er nu titusinder af mennesker, og vi kommer måske op på de hundrede tusinde — kastes ud i ulykke, at den nuværende understøttelse, den nuværende erstatning, er alt for ringe, og at det, de har krav på, og det eneste, som kan forhindre, at samfundet en anden gang begynder at bruge arbejdsløsheden, er fuld dækning for den tabte arbejdsfortjeneste, som der naturligvis kan forhandles nærmere om, når det kommer til en detaljeret udformning, det er klart; men som princip bør man, hvis ikke man kan få sine forslag igennem, fra socialdemokratisk side kunne acceptere fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der tales af og til herinde i dette ting om noget, som hedder velerhvervede rettigheder. Da jeg kom herind i november 1966 og vi begyndte at drøfte visse skattelove, visse afskrivningsregler, som nogle af os syntes var til mest gavn for de velstillede, og som vi ville have ændret, så fik vi at vide, at det jo drejede sig om velerhvervede rettigheder. Ja men undskyld, bør retten til arbejde ikke også være en velerhvervet rettighed? Jeg ved godt, at det ikke lykkedes i 1953 at få retten knæsat i den nye forfatning, men det er dog fastslået som en målsætning i den nye forfatning, at det bør tilstræbes, at der sikres arbejde til alle.

Vi har i en periode fra begyndelsen af 1960erne og op til i år haft en situation, hvor borgerne, hvor arbejderne, funktionærerne, med fuld ret har kunnet gå ud fra, at nu var retten til at arbejde blevet sikret, nu var det blevet en velerhvervet rettighed, og nu oplever de, hvordan denne velerhvervede rettighed trædes under fode, den er ikke noget værd længere. Så er det, jeg siger, at så må samfundet komme ind og kompensere disse mennesker, erstatte dem deres tab.